

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ, μέσ' από ένα πυκνό σύννεφο σκόνης, ὁ Ἐρρίκος Μομορανοῦ ξεχώρισε ἐκεῖ ψηλά, στήν κορυφή τοῦ τοῖχου πού εἶχε ἀπομείνει ὄρθιος, δύο ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἔσκυβαν ἀδιόκοια κ' ἀνορθωνόντουσαν ἀμέσως.

Ἦσαν οἱ δύο Παρνατιανίαν...

Ριζωντάς πελώριους ὀγκολίθους ἀπὸ τὸ ἦθος αὐτῶ, εἶχαν σκοπόσει καὶ τραυματίσει ἀρκετούς ἀπὸ τοὺς πολιορκητὰς καὶ τοὺς ὑπολοίπους τοὺς εἶχαν ἀναγκάσει νὰ τὸ βάλλον στὰ πόδια καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν αὐτὴ τοῦ μεγάρου.

Βγαίνοντας ἔξω στὸ δρόμο, οἱ μισθοφόροι τοῦ Ἐρρίκου ἀνασυντάχθηκαν κἀπὼς καὶ ἄρχισαν νὰ περβολοῦν ἐναντίον τὸν δύο γιγάντων, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦσαν ἀδιάφοροι τὸ ἔργο τους, ἄτρωτοι ἀπὸ τὶς σφαῖρες τους.

Μόνο μιά σφαῖρα ἄπλωξε σὲ κάποια στιγμή τὸ καπέλλο τοῦ Ζάν καὶ τὸ ἔρριξε κάτω. Μὰ αὐτὸ δὲν τοῦ ἔκανε καμμιά ἀπολύτως ἐντύπωση.

Τέλος, οἱ δύο ἦρωες ἀποφάσισαν νὰ κατέβουν κάτω καὶ νὰ μπουτνὸν στὸ μέγαρο τοῦ Φραγκίσκου Μομορανοῦ.

Ἐπιβήσαν πρώτα στὸν παραστάτη μᾶς πόρτας κ' ἀπὸ κεῖ, πληδώντας πάλι ἄφοβα, βρέθηκαν στὴν αὐτὴ. Ἐπειτα, προχωρώντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πτώματα καὶ τοὺς πληγωμένους, ἔφτασαν στὴ σκάλα, τὴν ἀνέβηκαν καὶ μύησαν μέσα στὴν αἴθουσα τὸν τιμῶν.

Τότε ὁ Ζάν, ὁ ὁποῖος πῆγαινε μπροστὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἔνοιωσε δύο θανάτ' ἄλλα χέρια νὰ τὸν ἀγκαλιῶν καὶ συγχρόνως ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Φραγκίσκου Μομορανοῦ νὰ τοῦ λέη μ' ἀέραντη τρυφερότητα καὶ συγκίνηση:

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...

Ὁ Ζάν, ξαφνιασμένος, ἔρριξε γύρω του ἕνα βλέμμα καὶ εἶδε τὴν Ἀνναμπέλλα, ἡ ὁποία χαμογελοῦσε πάντα ἀδιάρρηχ, τὸν Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας, καὶ τὴ Λουίζα ἀτάλληλα νὰ τὸν κυττάζη μὲ ἀπέραντο θαυμασμό.

— Παιδί μου!... Παιδί μου!... ἔξακολουθοῦσε νὰ λέη ὁ Φραγκίσκος ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λυγμούς του.

Ὁ νέος, ξαφνιασμένος πάντα, περιέφερε τὰ βλέμματά του ἀπὸ τὸν Φραγκίσκο στὴ Λουίζα, καὶ τέλος ἔτραβήξε:

— Ἐξοχώτατε, εἰμένα ἠνομάζετε παιδί σας;... Γιατί;...

Ὁ Φραγκίσκος κατάλαβε τὴ στενωχῶρια τοῦ λεοντόκαρδου νέου καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὴ Λουίζα, τῆς εἶπε:

— Ἀπάντησε γιὰ μένα, Λουίζα!...

Ἡ Λουίζα ἔγινε ἀκόμα πὸ χλωμὴ κ' ἔνω τὰ μάτια τῆς πλημμύριζαν ἀπὸ δάκρυα, προχώρησε πρὸς τὸν Ζάν, ἀνοιγόντάς του τὴν ἀγκαλιά της.

— Σὺ γέ μου... τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πὸ ἔτρεμε ἀπὸ πάθος. Καλῶς ὄρισες στὸ σπῆτι τὸν γονέον μου!...

Ὁ Ζάν, ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς αὐτῆς, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν εὐτυχία του. Γονάτισε μπροστὰ στὴ Λουίζα καὶ, φέροντας τὰ χέρια της στὸ μέτωπό του, ἀναλόησε σὲ δάκρυα.

— Διάβολε! φώναξε τότε ὁ πατέρας του. Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα ἐγὼ πὸς ἡ Λουίζα σ' ἀγαποῦσε;... Νὰ λοιπὸν πὸς τὴν κατέκτησες τώρα μὲ τὸ χεῖρ σου!...

— Ναι, εἶπε ἡ Λουίζα μὲ φωνὴ σταθερὴ καὶ γεμάτη εὐκρίνεια. Τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ καιρὸ μὲ δὴ τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου!...

Ἐπειτα ἡ θελκτικὴ νέα προχώρησε πρὸς τὸν πατέρα Παρνατιανίαν, ῥιζῆκε στὴν ἀγκαλιά του, περιβάλλοντάς μὲ τὰ χέρια της τὸν λαιμὸ του καὶ, ὅπως ὁ πατέρας της εἶχε ἀποκαλέσει τὸν Ζάν «παιδί μου», ἔτσι κ' αὐτὴ εἶπε στὸν γέρο τυχοδιώκτη:

— Πατέρα μου!...

Τὰ χεῖρά του γέρο Παρνατιανίαν ἄρχισαν νὰ τρέμουν ἀπὸ εὐτυχία καὶ συγκίνηση κ' ἕνα χοντρὸ δάκρυ κύλησε ἀργὰ στὸ μάγουλό του. Κατόπιν, σφιγγόντας παράφορα τὴ Λουίζα στὴν ἀγκαλιά του, φώναξε:

— Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ γιατί μοῦ χάρισες μιά τόσο ὄραία κόρη! Τὸ ξέρεις, ἀγαπημένη μου Λουίζα, ὅτι ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια σ' ἔσφιξα καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά μου κ' ὅτι κοιμήθηκες ἐπὶ δύο ὄρες στὴν ἴδια κοιλία μὲ τὸν...

Μὰ ἕνας τρομακτικὸς κρότος πὸς ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω, τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήσῃ τὴν κουβέντα του. Γεμάτος θάρρος, ἔτρεξε ἀμέσως

πρὸς τὴν πόρτα φωνάζοντας:

— Τὶ διάβολο εἶνε πάλι;...

Ὁ Ζάν τὸν ἀκολούθησε καὶ, βλέποντας μπροστὰ στὴ συντριμμένη πόρτα τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ἐρρίκου μανιασμένους, ἔτοιμος νὰ ἐπιτεθῆναι καὶ πάλι, φώναξε:

— Ἀ!... Τώρα προκάλω καὶ τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ... Θὰ διασθεδίσουμε πάλι μὲ τοὺς παλληκάρους μας.

Μὰ ὁ πατέρας του τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὰ μέσα, λέγοντάς του:

— Φύγε... Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τοὺς κανονίσω... Φύγε γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ὁ Ζάν ξαναγύρισε τότε κοντὰ στὸν Φραγκίσκο, ἐνῶ ὁ πατέρας του προχώρησε τολμηρὰ ἔξω.

— Ἐξοχώτατε — ρώτησε ὁ Ζάν — τί βρίσκεται στὴν πίσω μεριά τοῦ μεγάρου;

— Ὁ κῆπος, παιδί μου.

— Καὶ πέρα ἀπ' τὸν κῆπο;

— Ἐνα μονοπάτι πὸς βγαίνει στὸ ποτάμι...

— Ὑπάρχει κανένα ἀμάξι ἢ κανένα ἄλλο ὄχημα στοὺς σταύλους;

— Ναι, ὑπάρχει μιά ταξιδιωτικὴ ἄμαξα.

— Τότε, ἔμπρός! φώναξε ὁ Ζάν.

Συγχρόνως ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος τοὺς φώναζε:

— Μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα... Σὲ λίγο θάρῃ νὰ σᾶς συναντήσω.

Ὁ Φραγκίσκος ἔπηρε τότε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἀνναμπέλλα καὶ ὁ Ζάν τὴ Λουίζα, ἡ ὁποία, μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία, τὸν ἄφησε νὰ τὴ σηκώσει καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ μεγάρου.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά στιγμή, βρισκόντουσαν κάτω στὸν κῆπο. Γρήγορα-γρήγορα τότε μπῆκαν μέσα στοὺς σταύλους, τράβηξαν ἔξω ἕνα κλειστὸ ἀμάξι κ' ἔβησαν σ' αὐτὸ δύο ρομαλέα ἄλογα.

Ἐβαλαν κατόπιν τὶς δύο γυναῖκες μέσα στὸ ἀμάξι κ' ἔκλεισαν μὲ προσοχὴ τὰ παράθυρά του.

— Ἀνεβείτε μπροστὰ καὶ κάνετε τὸν ὀδηγὸ, ἔξοχώτατε! φώναξε ὁ Ζάν.

Ὅταν ὁ Φραγκίσκος συμμορφώθηκε μὲ τὴν ὑπόδειξί του, ὁ Ζάν τὸν ρώτησε:

— Ποῦ εἶνε ἡ πόρτα τοῦ κῆπου, ἔξοχώτατε;...

— Ἐκεῖ κάτω, παιδί μου!...

— Τότε ἔμπρός!... Διευθύνετε τὸ ἀμάξι πρὸς αὐτὴ... Ἐγὼ σᾶς ἀκολουθῶ... Ἀνοίξτε καὶ περιμένετε!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ φτωχὸς αὐτὸς νέος ἔδινε διαταγὴς πρὸς τὸν Φραγκίσκο, δοῦκα τοῦ Μομορανοῦ, μεγάλο στρατάρχη τῆς Γαλλίας καὶ συγγενὴ τοῦ βασιλέως.

Ἐνῶ ὁ Φραγκίσκος διευθύνε τὸ ἀμάξι πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ κῆπου, ὁ Ζάν ξαναγύρισε τρέχοντας στὴν αἴθουσα τὸν τιμῶν. Φοβερὴς κραυγὴς ἀκούγονταν κάτω στὴν αὐτὴ, γιατί ὁ Ἐρρίκος εἶχε διατάξει καινούργια ἔφοδο.

— Πατέρα! Πατέρα! φώναξε ὁ Ζάν ἔξω ἀλλοῦ.

Μὰ ἔξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀντήχησε μιά ἔκρηξις τόσο τρομακτικὴ, ὥστε τὰ πάντα γκρεμίστηκαν γύρω καὶ τὸ ἔδαφος συγκλονίστηκε ὀλόκληρο σὺν ἀπὸ σεισμό!...

Συγχρόνως οὐρανομήκειες φλόγες ἔξωσαν ἀπ' ὄλες τὶς μεριές τοῦ μεγάρου, τὸ ὁποῖο μὲ τὴν τελευταία ἔκρηξις εἶχε καταρρεύσει σχεδὸν ὀλόκληρο.

Ὁ Ζάν τινάχτηκε δέκα μέτρα πίσω, μὰ βρέθηκε πάλι ὄρθιος, χωρὶς νὰ φοβηθῆ καθόλου, ἐξακούοντας μὲ φωνάζη:

— Πατέρα!... Πατέρα!... Ποῦ εἶσαι;...

Ποῦ ἦταν πράγματι ὁ γέρο τυχοδιώκτης;... Τί εἶχε γίνει;... Τί ἔκανε;...

Λοιπὸν, τὴν ὥρα πὸς ὁ γιὸς του ὀδηγοῦσε τὸν Φραγκίσκο, τὴν Ἀνναμπέλλα καὶ τὴ Λουίζα στὸν κῆπο, αὐτὸς εἶχε κατέβει ἀφοῦσα στὴν αὐτὴ, ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς μισθοφόρους τοῦ Ἐρρίκου, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τὴ φυγὴ τους, προχωροῦσαν πάλι δειά καὶ ἄτολμα πρὸς αὐτὴ!... Διατηροῦσε δὴ τὴν ψυχραιμία του καὶ, καθὼς σὲ μιά στιγμή θυμῆθηκε τὸ μυτηριῶδες χαρτί πὸς εἶχε βρεθῆ στὸ πτώμα τοῦ Μτῆμ καὶ τὸ ὁποῖο τὸν εἶχαν ἐμποδίσει νὰ διαβάσῃ τ' ἀλλεπάλληλα ἐπισόδια πὸς διηγηθῆκαμε, τὸ ἔδραλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μὲ δὴ τὸν τὴν ἡσυχία ἄρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ. Νὰ λοιπὸν τί ἔγραφε τὸ χαρτί αὐτό:

«Διάσας ἐλευθέρᾳ δι' ὄλων τὸν πύλων τὸν Παρισίον ἀπὸ τῆς 23ης μέχρι τῆς 27ης Αὐγούστου. Ὁ ἐπιπέρον τὴν παροῦσαν εἶνε ἐλευθέρως νὰ διέρχεται πανταχόθεν μὲ τὰ τυχὸν ἀκολουθοῦντα αὐτὸν πρόσωπα. Ὑπηρεσία τοῦ βασιλέως».

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Φραγκίσκος Μομορανοῦ.
(Πινὰς τῆς ἐποχῆς).